

UIT DE KLATERGOUDEN BOOT GEVALLEN

Van Elma van Haren verschenen eerder bij De Harmonie

De reis naar het welkom geheten

De Wankel

Het schuinvallend oog

Grondstewardess

De Wiedeweerga

Eskimoteren

Het Krakkemik

Zacht gat in broekzak

Flitsleemte

Likmevestje

Walsen (verhalen)

Mevrouw Ovo (roman)

Zuurstofconfetti

ELMA VAN HAREN

Uit de klatergouden boot gevallen

*Een liefdesgeschiedenis
in acht stemmen
en één krantenbericht*

De Harmonie, Amsterdam

Legenda:

Verteller

Spinnenkoningin

Ama (later Shinju)

Koor / wij-stem

Madelief (later Meri)

De dood/Man met de zeis

Hella

Hermelientje

Deel 1

✱ Betalen

In de parels rond de ranke hals van meisjes zit de adem van ama's,
de pijn van het hoofd met een gong naar de keel en
de trom in de oren,

 hun hoofd op de ruis zonder suiker,
 hun glanzende ogen in zilver gevat,
om hun arm een liksteen,
 een heel Azië aan mineralen.

Ze plengen hun melkwitte zweet om de bodem te halen
en toch in hun allerlaatste zucht de maan aan
de hemel te zien,

 uiterst gevaarlijk en daarom,
 al weten de meisjes het niet,
daarom zullen de parels hun duur komen te staan.

Het dreigt donker te worden over de rim,
slaapvattende gedaantes vóór het gaan slapen.

Met van vermoeidheid zware armen staan ama's hun haren te kammen,
doordrenken met hoge handen de avond,

 een lauwe zweem in de palmen,
oliën van smaragdgroene ara's, gouden schildpaddenpap, een remedie
tegen de migrainemalaise, hoofdpijngong orentrom,
 daarom.

Daarom
vervloeken ama's ijdele meisjes om het hardst,

zoals sneeuw zand vervloekt, maar zich soms laat versmelten
tot een sneeuwsaharazandstorm, koudgeelbedekt land,
zoals poolijs schitterend roze vlekt door algen vanwege de warmte.
Dat is de reden dat ama's naar de parels van wraak zijn gedoken,
parels grimmig als giftige grond.

 Zie hoe het donker
drupt over de rim;
 de laatste druppel vloeit over.

Een heel continent ijrende meisjes met rond hun hals
haastig de kostbare kralen,

 geoogst en gewonnen door vaardige,
 destijds nog aardige ama's.

Met trillende handen de route van vliegen en vluchten
en allengs erin geloven. Ontsnapt!

Prinsessen op weg naar hun prins.

Maar dat is buiten de adem van ama's gerekend.

Hun machtige longen, uitwaaiende papavers, paarse lianen –

In een vloek en een zucht, hoofdpijngrom orengong,

het vangnet van migrainemalaise geworpen

 over rennende meisjes.

Trek aan het touwtje.

Trek aan, trek strak aan!

Zo geronnen zo zwaar

 kleurt de parel-archipel rond de hals van de meisjes

 rood van het bloed en zwart van de nacht.

Voor eeuwig vast aan de ketting.

Dag meisje,

 dag meisjes, slaap zacht.

✻ Voor wat hoort wat

In kerkers beneden de geketende meisjes als
een krans madeliefjes, de parelloze halzen geknakt.

Larmoyant gestorvenen,
sommige staan al stijf als een plank.
In hun botten knarst het anker van de boot
van de Dood,
knisperend knekelstrand, daaraan
knabbelt beslist geen tedere branding.

Een deel van hen is al in het Hiernamaals gehesen, anderen
dobberen nog doelloos hun ronde,
Walhalla, Nirwana, onder de glimlach van Boeddha,
het is hoe hun leven zich heeft begeven tussen volte of leegte.
Als het uur van de rekening dáár is,
heeft niemand een keus.

Hoor hoe
hoog in hun huizen de ama's vrijuit
hun adem naar de zon zitten zingen en ballorig
ketsen met vers geplukte bloedkoralen,
de van de halzen gerukte, roodbevlekte parels
van die vermaledijde ijdele meisjes.
Zij inhaleren euforisch de roetbezwangerde stadsnacht
en hun voorheen als van Brussels kant gesponnen longen
gisten als borrelend broodpap,
krimpen als sponzen vanwege droogte en dorst.

Maar nog zorgeloos swingen de ama's high in de haren,
klokken hun rokken op het glanzend parket, doezelen
op divans blootvoets,
hun dijen satijn, hun borsten velours,
in een roes van opiaten en oesters kussen zij achteloos
klaprozen op elkaars wang en
verloochenen zij wat ze ooit waren,
wat hen maakte, vermaakte, adem liet halen:
het duiken naar parels in de zoete stroom van de zee.

Te laat, te laat!

Met parels van wraak is geen eer te behalen.
Duikend of dansend, uiteindelijk
breekt ook voor ama's het uur van de rekening aan.
Met in de kerkers alle meisjes ellendig gestorven,
wordt daarboven het slotlied der ama's gezongen.
Zie hoe ze klinken met hun champagne,
bliksems schieten in het kristal.

Migrainegong, oorpijntrom, bonzende longen,
geen lucht in de lucht,
vanaf de kerkers beneden
klinkt traag de stap op de treden omhoog,
de klimmende Man met de Zeis.

Zigzag de hoofden eraf voor hun hoogmoed, te droge schoenen,
voor het arrogante vertrouwen
dat hun paarse adempapavers
zich ook buiten het water konden ontvouwen
in werelds genot en lustvolle zinnen.
Vanwege het geloof dat zij
beter waren dan de ama's van vroeger,
toen zij als dolfinen de zeeën bereden en
zij diep onder water speelden met vuur
waaruit hun ware bezieling gekneed:
door middel van parels
hartstochtelijk meisjes beminnen.

❄ In het Hemelweb

Uitspansel en kosmos, ik weef de weg. Soms schenk ik hier en daar geluk
En stuur gebraden kippetjes regelrecht een mond in,
Maar meestal blijft het ploeteren en foeteren, blijkt iemand een ellendeling
Die zijn medelevenenden afzeikt, dus laat ik de balans doorslaan naar het ongeluk.

Om hem een les te leren zijn pech en drama een verdomd gezonde uitvinding.
Hoe jezelf te reguleren in plaats van dat boos en onverschillig *What the fuck!*
Klopt. Hem op de vingers tikken, maakt zijn leven een stuk
Lamlendiger, maar hopelijk het ego ruller, het geven guller. Ik knoop een nieuw begin

Waarin hij als hij wil zich lichtvoetig met anderen kan begeven,
Het leven bespelen, een hartsverbond delen gevuld met regenboogmagie
In plaats van met de blik neerwaarts eenzaam baggeren door Gaia's slijk.

Ook als Spinnenkoningin doe ik aan zelfkritiek, maar beter ken ik de praktijk.
Niet zeiken dus. Proost! Leeg het glas tot halfvol, tel tot drie en zie!
Tussen de planeten heb ik ieders naam in het sterrenstof geschreven.